

Z A K O N
O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE PROTIV
REGRUTOVANJA, KORIŠĆENJA, FINANSIRANJA I OBUKE
PLAĆENIKA

Član 1.

Potvrđuje se Međunarodna konvencija protiv regrutovanja, korišćenja, finansiranja i obuke plaćenika, usvojena u Njujorku 4. decembra 1989. godine, u originalu na arapskom, engleskom, francuskom, kineskom, ruskom i španskom jeziku.

Član 2.

Tekst Međunarodne konvencije u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik glasi:

International Convention against the Recruitment,
Use Financing and Training of Mercenaries

The States Parties to the present Convention.

Reaffirming the purposes and principles enshrined in the Charter of the United Nations and in the Declaration on the Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the Charter of the United Nations,

Being aware of the recruitment, use, financing and training of mercenaries for activities which violate principles of international law such as those of sovereign equality, political independence, territorial integrity of States and self-determination of peoples,

Affirming that the recruitment, use, financing and training of mercenaries should be considered as offences of grave concern to all States and that any person committing any of these offences should either be prosecuted or extradited,

Convinced of the necessity to develop and enhance international co-operation among States for the prevention, prosecution and punishment of such offences,

Expressing concern at new unlawful international activities linking drug traffickers and mercenaries in the perpetration of violent actions which undermine the constitutional order of States,

Also convinced that the adoption of a convention against the recruitment, use, financing and training of mercenaries would contribute to the eradication of these nefarious activities and thereby to the observance of the purposes and principles enshrined in the Charter of the United Nations,

Cognizant that matters not regulated by such a convention continue to be governed by the rules and principles of international law,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of the present Convention,

1. A mercenary is any person who:

(a) Is specially recruited locally or abroad in order to fight in an armed conflict;

(b) Is motivated to take part in the hostilities essentially by the desire for private gain and, in fact, is promised, by or on behalf of a party to the conflict, material compensation substantially in excess of that promised or paid to combatants of similar rank and functions in the armed forces of that party;

(c) Is neither a national of a party to the conflict nor a resident of territory controlled by a party to the conflict;

(d) Is not a member of the armed forces of a party to the conflict;

and

(e) Has not been sent by a State which is not a party to the conflict on official duty as a member of its armed forces.

2. A mercenary is also any person who, in any other situation:

(a) Is specially recruited locally or abroad for the purpose of participating in a concerted act of violence aimed at:

(i) Overthrowing a Government or otherwise undermining the constitutional order of a State; or

(ii) Undermining the territorial integrity of a State;

(b) Is motivated to take part therein essentially by the desire for significant private gain and is prompted by the promise or payment of material compensation;

(c) Is neither a national nor a resident of the State against which such an act is directed;

(d) Has not been sent by a State on official duty; and

(e) Is not a member of the armed forces of the State on whose territory the act is undertaken.

Article 2

Any person who recruits, uses, finances or trains mercenaries, as defined in article 1 of the present Convention, commits an offence for the purposes of the Convention.

Article 3

1. A mercenary, as defined in article 1 of the present Convention, who participates directly in hostilities or in a concerted act of violence, as the case may be, commits an offence for the purposes of the Convention.

2. Nothing in this article limits the scope of application of article 4 of the present Convention.

Article 4

An offence is committed by any person who:

(a) Attempts to commit one of the offences set forth in the present Convention;

(b) Is the accomplice of a person who commits or attempts to commit any of the offences set forth in the present Convention.

Article 5

1. States Parties shall not recruit, use, finance or train mercenaries and shall prohibit such activities in accordance with the provisions of the present Convention.

2. States Parties shall not recruit, use, finance or train mercenaries for the purpose of opposing the legitimate exercise of the inalienable right of peoples to self-determination, as recognized by international law, and shall take, in conformity with international law, the appropriate measures to prevent the recruitment, use, financing or training of mercenaries for that purpose.

3. They shall make the offences set forth in the present Convention punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 6

States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in the present Convention, particularly by:

(a) Taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including the prohibition of illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize or engage in the perpetration of such offences;

(b) Co-ordinating the taking of administrative and other measures as appropriate to prevent the commission of those offences.

Article 7

States Parties shall co-operate in taking the necessary measures for the implementation of the present Convention.

Article 8

Any State Party having reason to believe that one of the offences set forth in the present Convention has been, is being or will be committed shall, in accordance with its national law, communicate the relevant information, as soon as it comes to its knowledge, directly or through the Secretary-General of the United Nations, to the States Parties affected.

Article 9

1. Each state Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over any of the offences set forth in the present Convention which are committed:

(a) In its territory or on board a ship or aircraft registered in that State;

(b) By any of its nationals or, if that State considers it appropriate, by those stateless persons who have their habitual residence in that territory.

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in articles 2,3 and 4 of the present Convention in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the States mentioned in paragraph 1 of this article.

3. The present Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 10

1. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, any State Party in whose territory the alleged offender is present shall, in accordance with its laws, take him into custody or take such other measures to ensure his presence for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceedings to be instituted. The State Party shall immediately make a preliminary inquiry into the facts.

2. When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody or has taken such other measures referred to in paragraph 1 of this article, it shall notify without delay either directly or through the Secretary-General of the United Nations:

(a) The State Party where the offence was committed;

(b) The State Party against which the offence has been directed or attempted;

(c) The State Party of which the natural or juridical person against whom the offence has been directed or attempted is a national;

(d) The State Party of which the alleged offender is a national or, if he is a stateless person, in whose territory he has his habitual residence;

(s) Any other interested State Party which it considers it appropriate to notify.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 of this article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which *is* otherwise entitled to protect his rights or, if he is a stateless person, the State in whose territory he has his habitual residence;

(b) To be visited by a representative of that State.

4. The provisions of paragraph 3 of this article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9, paragraph 1 (b), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

5. The State which makes the preliminary inquiry contemplated in paragraph 1 of this article shall promptly report its findings to the States referred to in paragraph 2 of this article and indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences set forth in the present Convention shall be guaranteed at all stages of the proceedings fair treatment and all the rights and guarantees provided for in the law of the State in question. Applicable norms of international law should be taken into account.

Article 12

The State Party in whose territory the alleged offender is found shall, if it does not extradite him, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

Article 13

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in the present Convention, including the supply of all evidence at their disposal necessary for the proceedings. The law of the State whose assistance is requested shall apply in all cases.

2. The provisions of paragraph 1 of this article shall not affect obligations concerning mutual judicial assistance embodied in any other treaty.

Article 14

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall in accordance with its laws communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States concerned.

Article 15

1. The offences set forth in articles 2, 3 and 4 of the present Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may at its option consider the present Convention as the legal basis for extradition in respect of those offences. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize those offences as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. The offences shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territories of the States required to establish their jurisdiction in accordance with article 9 of the present Convention.

Article 16

The present Convention shall be applied without prejudice to:

(a) The rules relating to the international responsibility of States;

(b) The law of armed conflict and international humanitarian law, including the provisions relating to the status of combatant or of prisoner of war.

Article 17

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of the present Convention which is not settled by negotiation shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by a request in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature or ratification of the present Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 18

1. The present Convention shall be open for signature by all States until 31 December 1990 at United Nations Headquarters in New York.

2. The present Convention shall be subject to ratification. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. The present Convention shall remain open for accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 19

1. The present Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

Article 20

1. Any State Party may denounce the present Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year after the date on which the notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 21

The original of the present Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed the present Convention.

I hereby certify that the foregoing text is a true soru of the International Convention against the Recruitment, Use, Financing and Training of Mercenaries, adopted by the General Assembly of the United Nations on 4 December 1989, the original of which is deposited with the Secretary-General of the United Nations, as the said Convention was opened for signature.

Je certifie que le texte qui précède est une copie conforme de la Convention internationale contre le recrutement, l'utilisation, le financement et l'instruction de mercenaires, adoptée par l'Assemblée générale des Nations Unies le 4 décembre 1989, dont l'original se trouve depose aupres du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, telle que ladite Convention a été ouverte à la signature.

For the Secretary-General,
The Legal Counsel,

Pour le Secrétaire général,
Le Conseiller juridique,

Carl-August Fleischhauer

United Nations, New York
31 January 1990

Organisation des Nations Unies,
New York
le 31 janvier 1990

MEĐUNARODNA KONVENCIJA PROTIV REGRUTOVANJA, KORIŠĆENJA, FINANSIRANJA I OBUKE PLAĆENIKA

Države članice ove konvencije

Ponovo potvrđujući svoju privrženost ciljevima i načelima sadržanim u Povelji Ujedinjenih nacija i Deklaraciji o načelima međunarodnog prava o prijateljskim odnosima i saradnji među državama, u skladu sa Poveljom Ujedinjenih nacija,

Svesni činjenice da se regrutovanje, korišćenje, finansiranje i obuka plaćenika vrši u cilju aktivnosti kojima se krše principi međunarodnog prava, kao što su suverena jednakost, politička nezavisnost, teritorijalni integritet i pravo naroda na samoopredeljenje,

Potvrđujući da regrutovanje, korišćenje, finansiranje i obuku plaćenika treba smatrati krivičnim delom koje predstavlja povod za veliku zabrinutost svih država članica, i da svako lice koje izvrši bilo koje od ovih krivičnih dela, treba da bude krivično gonjeno ili izručeno,

Uvereni u neophodnost razvijanja i unapređenja međunarodne saradnje među državama članicama radi sprečavanja, krivičnog gonjenja i kažnjavanja ovih krivičnih dela,

Izražavajući zabrinutost zbog novih oblika protivzakonitih međunarodnih aktivnosti koje povezuju trgovce narkoticima i plaćenike u vršenju radnji nasilja usmerenih na podrivanje ustavnog poretka država,

Takođe uvereni da bi usvajanje Konvencije protiv regrutovanja, korišćenja, finansiranja i obuke plaćenika doprinelo iskorenjivanju ovih besramnih aktivnosti i samim tim, poštovanju ciljeva i načela sadržanih u Povelji Ujedinjenih nacija,

Svesni da će se pitanja koja nisu uređena ovom konvencijom dalje regulisati u skladu sa pravilima i načelima međunarodnog prava,

Sporazumele su se o sledećem:

Član 1.

Za svrhe ove konvencije,

1. Plaćenik je lice:

(a) koje je posebno regrutovano, u zemlji ili u inostranstvu, za borbu u oružanom sukobu;

(b) koje je motivisano da učestvuje u neprijateljstvima, radi ostvarivanja lične koristi, i kome je, zapravo, u ime ili od strane učesnice u sukobu, obećana materijalna naknada, koja je značajno veća od naknade, obećane ili isplaćene boricima sličnog ranga ili položaja u oružanim snagama te strane;

(c) koje nije državljanin strane u sukobu niti ima prebivalište na teritoriji koju kontroliše strana u sukobu;

(d) koje nije pripadnik oružanih snaga strane u sukobu; i

(e) koje nije uputila država koja nije strana u sukobu, po službenoj dužnosti, kao pripadnika svojih oružanih snaga.

2. Plaćenik je i svako lice koje je u bilo kojoj drugoj situaciji:

(a) posebno regrutovano, u zemlji ili u inostranstvu, s ciljem učestvovanja u organizovanom aktu nasilja usmerenom ka:

- (i) svrgavanju vlade ili podrivanju ustavnog poretka države, na bilo koji drugi način; ili
- (ii) podrivanju teritorijalnog integriteta zemlje;
- (b) motivisano da učestvuje u sukobu prevashodno radi ostvarenja značajne lične koristi i podstaknuto obećanjem odnosno isplatom materijalne naknade;
- (c) nije državljanin niti ima prebivalište u državi protiv koje je takav akt usmeren;
- (d) nije upućeno od strane države po službenoj dužnosti; i
- (e) nije pripadnik oružanih snaga države na čijoj se teritoriji vrši takav akt.

Član 2.

Svako lice koje regrutuje, koristi, finansira ili obučava plaćenike, definisane članom 1. Konvencije, čini krivično delo u smislu ove konvencije.

Član 3.

1. Plaćenik iz člana 1. ove konvencije, koji neposredno učestvuje u neprijateljstvima ili u organizovanom aktu nasilja, u zavisnosti od okolnosti, vrši krivično delo u smislu ove konvencije.

2. Ovim članom se ni na koji način ne ograničava obim primene člana 4. Konvencije.

Član 4.

Izvršilac ovog krivičnog dela je lice koje:

- (a) pokuša da izvrši neko od krivičnih dela iz ove konvencije;
- (b) je saučesnik lica koje vrši ili pokuša da izvrši neko od krivičnih dela iz ove konvencije.

Član 5.

1. Države članice obavezuju se da neće regrutovati, koristiti, finansirati ili obučavati plaćenike i da će takve radnje inkriminisati, u skladu sa odredbama ove konvencije.

2. Države članice obavezuju se da neće regrutovati, koristiti, finansirati ili obučavati plaćenike sa ciljem suprotstavljanja legitimnom ostvarivanju neotuđivog prava naroda na samoopredeljenje, kako je predviđeno međunarodnim pravom, i preduzeće, u skladu sa međunarodnim pravom, odgovarajuće mere da spreče regrutovanje, korišćenje, finansiranje ili obuku plaćenika u ovu svrhu.

3. Države članice dužne su da predvide odgovarajući opseg kazni za krivična dela iz ove konvencije, vodeći računa o teškoj prirodi ovih dela.

Član 6.

Države članice ostvaruju saradnju u sprečavanju krivičnih dela iz ove konvencije, posebno:

- (a) preduzimanjem svih praktično ostvarivih mera za sprečavanje pripremanja ovih krivičnih dela na svojoj teritoriji, radi izvršenja na ili van svoje teritorije, uključujući zabranu protivzakonitih aktivnosti pojedinaca, grupa i organizacija koje podstrekavaju, podstiču, organizuju ili učestvuju u pripremanju ovih krivičnih dela;

(b) koordinacijom, kada je to potrebno, u primeni administrativnih i drugih mera radi sprečavanja vršenja ovih krivičnih dela.

Član 7.

Države članice sarađuju u preduzimanju neophodnih mera za primenu ove konvencije.

Član 8.

Svaka država članica koja osnovano sumnja da je izvršeno neko od krivičnih dela iz ove konvencije, da je njegovo izvršenje u toku ili da će ono biti izvršeno, čim do takvih saznanja dođe, u skladu sa njenim nacionalnim zakonodavstvom, dostavlja relevantne informacije oštećenoj državi članici, neposredno ili preko generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 9.

1. Svaka država članica preduzima mere neophodne za zasnivanje svoje nadležnosti za bilo koje od krivičnih dela koja su predmet ove konvencije:

(a) koja su izvršena na njenoj teritoriji ili na brodu ili u avionu, koji su upisani u njen Registar;

(b) koja su izvršili njeni državljani ili, ako to država smatra prihvatljivim, lica bez državljanstva, koja borave na njenoj teritoriji.

2. Svaka država članica takođe preduzima mere neophodne za zasnivanje svoje nadležnosti za krivična dela iz čl. 2, 3. i 4. Konvencije, u slučaju kada se okrivljeni nalazi na njenoj teritoriji, a ne izručuje ga ni jednoj od država navedenih u stavu 1. ovog člana.

3. Ovom konvencijom se ne isključuje bilo koja krivična nadležnost zasnovana u skladu sa nacionalnim zakonom.

Član 10.

1. Pošto se uveri da to okolnosti nalažu, svaka država članica na čijoj teritoriji se nalazi okrivljeni, određuje mu pritvor, u skladu sa njenim zakonima, ili preduzima druge mere kojima se obezbeđuje njegovo prisustvo, u trajanju koliko je neophodno da se pokrene krivični postupak ili postupak izručenja. Država članica bez odlaganja preduzima predistražne radnje radi utvrđivanja činjenica.

2. Kada država članica, u skladu sa ovim članom, odredi pritvor okrivljenom ili preduzme druge mere iz stava 1. ovog člana, ona o tome, bez odlaganja, obaveštava, neposredno ili preko generalnog sekretara Ujedinjenih nacija:

(a) državu članicu na čijoj teritoriji je izvršeno krivično delo;

(b) državu članicu prema kojoj je krivično delo bilo usmereno ili pokušano;

(c) državu članicu čiji je državljanin fizičko ili pravno lice na koje je krivično delo bilo usmereno ili protiv koga je bilo pokušano;

(d) državu članicu, čiji je okrivljeni državljanin, ili, ako je okrivljeni lice bez državljanstva, državu na čijoj teritoriji ima uobičajeno prebivalište;

(e) svaku državu članicu za koju smatra da je neophodno da bude obaveštena.

3. Svako lice prema kojem se preduzimaju mere iz stava 1. ovog člana, ima pravo:

(a) da bez odlaganja stupi u kontakt sa najbližim nadležnim predstavnikom države čiji je državljanin ili, koja je na drugi način ovlašćena da štiti njegova prava ili, ako se radi o licu bez državljanstva, sa predstavnikom države na čijoj teritoriji ima prebivalište;

(b) da ga poseti predstavnik te države.

4. Odredba iz stava 3. ovog člana ne prejudicira pravo države članice da zasnjuje nadležnost, u skladu sa članom 9. stav 1(b), da uputi poziv Međunarodnom komitetu Crvenog krsta da stupi u kontakt i poseti okrivljenog.

5. Država koja sprovodi pretkrivični postupak, kako je predviđeno stavom 1. ovog člana, obaveštava odmah države iz stava 2. ovog člana o prikupljenim dokazima i izjašnjava se da li namerava da vrši nadležnost.

Član 11.

Svakom licu protiv koga se vodi postupak zbog nekog od krivičnih dela iz ove konvencije, garantuje se pravo na pravično suđenje tokom celog postupka, kao i sva druga prava i garancije predviđene zakonom države u pitanju. Odgovarajuće norme međunarodnog prava takođe treba uzeti u obzir.

Član 12.

Država članica na čijoj teritoriji se nalazi okrivljeni, dužna je da, ukoliko ga ne izruči, bez izuzetka i bez obzira da li je delo izvršeno na njenoj teritoriji, predmet dostavi nadležnim organima radi sprovođenja krivičnog postupka, u skladu sa postupkom predviđenim unutrašnjim propisima te države. Prilikom donošenja odluke nadležni organi postupaju na isti način kao u slučaju bilo kog drugog teškog krivičnog dela propisanog zakonom te države.

Član 13.

1. Države članice pružaju jedna drugoj najširu moguću pomoć u vezi sa krivičnim postupkom pokrenutim zbog krivičnih dela iz ove konvencije,

uključujući stavljanje na raspolaganje svih dokaza neophodnih za vođenje postupka. Zakon države čija se pomoć traži primenjuje se u svim slučajevima.

2. Odredbe stava 1. ovog člana ne utiču na obaveze preuzete nekim drugim sporazumom o međunarodnoj pravnoj pomoći.

Član 14.

Država članica koja sprovodi krivični postupak protiv okrivljenog, u skladu sa svojim zakonima, obaveštava generalnog sekretara UN, o konačnom ishodu postupka, koji tu informaciju prosleđuje drugim zainteresovanim državama.

Član 15.

1. Krivična dela iz čl. 2, 3. i 4. Konvencije smatraju se delima za koja je dozvoljeno izručenje na osnovu bilo kog postojećeg ugovora o izručenju zaključenog između država članica. Države članice obavezuju se da, krivična dela podložna izručenju, uključe u svaki ugovor o izručenju, koji bude zaključen između njih.

2. Ako država članica koja uslovljava izručenje postojanjem ugovora o izručenju, primi zahtev za izručenje od druge države članice sa kojom nema zaključen takav ugovor, može se opredeliti da ovu konvenciju uzme kao pravni osnov za izručenje u pogledu krivičnih dela iz ove konvencije. Izručenje podleže i drugim uslovima predviđenim pravom zamoljene države.

3. Države članice, koje ne uslovljavaju izručenje postojanjem ugovora o izručenju, međusobno će priznati ova krivična dela kao dela podložna izručenju, shodno uslovima predviđenim pravom zamoljene države.

4. Ova krivična dela tretiraće se, za potrebe izručenja između država članica, kao da su izvršena, ne samo u mestu izvršenja već i na teritoriji država koje su, u skladu sa članom 9. ove konvencije, obavezne da zasnuju svoju nadležnost.

Član 16.

Primena ove konvencije ne utiče na:

(a) pravila o međunarodnoj odgovornosti država;

(b) pravo oružanih sukoba i međunarodno humanitarno pravo, uključujući odredbe o statusu boraca ili ratnih zarobljenika.

Član 17.

1. Svaki spor koji nastane, između dve ili više država članica, u vezi sa tumačenjem ili primenom odredbi ove konvencije, koji se ne reši pregovorima,

podnosi se, na zahtev jedne od njih, na arbitražu. Ako u roku od šest meseci, od dana podnošenja zahteva za arbitražu, strane u sporu nisu u stanju da se dogovore o organizovanju arbitraže, bilo koja od njih može pokrenuti spor pred Međunarodnim sudom pravde, na osnovu zahteva sačinjenog u skladu sa Statutom Suda.

2. Svaka država, u trenutku potpisivanja ili ratifikacije ove konvencije, kao i prilikom naknadnog pristupanja, može da izjavi da se ne smatra vezanom stavom 1. ovog člana. Ostale države članice neće biti vezane stavom 1. ovog člana u odnosu prema onim državama članicama koje su stavile takvu rezervu.

3. Svaka država članica koja je stavila rezervu u skladu sa stavom 2. ovog člana može, u svakom trenutku, povući tu rezervu upućivanjem obaveštenja generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija.

Član 18.

1. Konvencija je otvorena za potpisivanje svim državama do 31. decembra 1990. godine u sedištu Ujedinjenih nacija u Njujorku.

2. Konvencija podleže ratifikaciji. Ratifikacioni instrumenti deponuju se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

3. Konvencija je otvorena za pristupanje svim državama. Instrumenti o pristupanju deponuju se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 19.

1. Konvencija stupa na snagu tridesetog dana nakon datuma deponovanja dvadeset drugog instrumenta o ratifikaciji ili pristupanju kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

2. Za svaku državu koja ratifikuje ili pristupa Konvenciji nakon deponovanja dvadeset drugog instrumenta o ratifikaciji ili pristupanju, Konvencija stupa na snagu tridesetog dana nakon deponovanja instrumenta o ratifikaciji ili pristupanju od strane te države.

Član 20.

1. Svaka država članica može otkazati Konvenciju upućivanjem pisanog obaveštenja generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija.
2. Otkaz stupa na snagu godinu dana od datuma prijema obaveštenja o otkazu od strane generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 21.

Original ove konvencije, na arapskom, engleskom, francuskom, kineskom, ruskom i španskom jeziku, svi jednako autentični, deponuje se kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, koji dostavlja overene kopije svim državama.

U POTVRDU ČEGA dole potpisani, propisno ovlašćeni od strane njihovih vlada, potpisali su ovu konvenciju, otvorenu za potpisivanje u Njujorku, 4. decembra 1989. godine.

Član 3.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom glasniku Republike Srbije – Međunarodni ugovori”.

OBRAZLOŽENJE

I. USTAVNI OSNOV ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavni osnov za donošenje Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije protiv regrutovanja, korišćenja, finansiranja i obuke plaćenika sadržan je u odredbi člana 99. stav 1. tačka 4. Ustava Republike Srbije, kojom je propisano da Narodna skupština potvrđuje međunarodne ugovore kada je zakonom predviđena obaveza njihovog potvrđivanja.

II. RAZLOZI ZBOG KOJIH SE PREDLAŽE DONOŠENJE ZAKONA

Međunarodna konvencija protiv regrutovanja, korišćenja, finansiranja i obuke plaćenika usvojena je u Njujorku 4. decembra 1989. godine, Rezolucijom Ujedinjenih nacija broj 44/34. Za države članice Ujedinjenih nacija, Konvencija je bila otvorena za potpisivanje godinu dana nakon usvajanja, zaključno sa 31. decembrom 1990. godine. U skladu sa svojim članom 19. Konvencija je stupila na snagu 20. oktobra 2001. godine, odnosno tridesetog dana nakon deponovanja dvadeset i drugog instrumenta o ratifikaciji ili pristupanju kod Generalnog sekretara UN, od strane država članica Ujedinjenih nacija.

Konvenciju je potpisala Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija, 12. decembra 1990. godine, nakon čega je Savezna Republika Jugoslavija, čiji je pravni sukcesor Republika Srbija, dala sukcesorsku izjavu na potpis, 12. marta 2001. godine, i time potvrdila da ostaje potpisnica Konvencije.

Konvenciju su do sada ratifikovale 33 države, od čega 4 države članice Evropske unije, i to Belgija, Hrvatska, Italija i Kipar. Nemačka, Poljska i Rumunija su potpisale Konvenciju, ali je nisu ratifikovale.

Potvrđivanjem Međunarodne konvencije protiv regrutovanja, korišćenja, finansiranja i obuke plaćenika Republika Srbija svrstala bi se u grupu zemalja koje regrutovanje, korišćenje, finansiranja i obuku plaćenika sankcionišu kao krivično delo i kao moralno neprihvatljivu formu ratovanja. Zakonom o dopunama Krivičnog zakonika, koji je objavljen u „Službenom glasniku RS”, br. 108/2014 od 10. oktobra 2014. godine, propisana su dva nova krivična dela koja se odnose na učestvovanje državljana Republike Srbije u ratu ili oružanom sukobu u stranoj zemlji i organizovanje učestvovanja državljana Republike Srbije u ratu ili oružanom sukobu u stranoj zemlji, pa samim tim nije potrebno usklađivanje domaćeg krivičnog zakonodavstva sa tekstom Konvencije.

U preambuli Međunarodne konvencije protiv regrutovanja, korišćenja, finansiranja i obuke plaćenika proklamovana je zaštita nekih od osnovnih principa međunarodnog prava, kao što su suverena jednakost, politička nezavisnost, teritorijalni integritet i pravo naroda na samoopredeljenje. Takođe, već u ovom delu teksta Konvencije potvrđuje se saglasnost država članica da regrutovanje, korišćenje, finansiranje i obuku plaćenika treba smatrati krivičnim delom, kao i neophodnost razvijanja i unapređenja međunarodne saradnje radi sprečavanja ovih krivičnih dela, njihovog gonjenja i kažnjavanja.

Međunarodna konvencija protiv regrutovanja, korišćenja, finansiranja i obuke plaćenika definiše plaćenika kao lice:

a) „koje je namenski regrutovano u zemlji ili inostranstvu, za borbu u oružanom sukobu;

b) koje učestvuje u neprijateljstvima rukovodeći se namerom da ostvari ličnu korist i kome je, u ime ili od strane učesnice u sukobu, obećana materijalna naknada,

koja je značajno veća od naknade, obećane ili isplaćene borcima sličnog ranga ili položaja u oružanim snagama te strane;

v) koje nije državljanin strane u sukobu, niti ima prebivalište na teritoriji koju kontroliše strana u sukobu;

g) koje nije pripadnik oružanih snaga strane u sukobu;

đ) koje nije uputila država koja je strana u sukobu po službenoj dužnosti kao pripadnika svojih oružanih snaga”.

Konvencija zabranjuje regrutovanja, korišćenja, finansiranja i obuku plaćenika kao i samo delovanje plaćenika. Države članice Konvencije se obavezuju da ne regrutuju, ne koriste, ne finansiraju i ne obučavaju plaćenike, kao i da međusobno sarađuju u sprečavanju (prevenciji) krivičnih dela utvrđenih Konvencijom, što uključuje i obavezu hapšenja i ekstradicije plaćenika koji se nalaze na njihovoj teritoriji.

III. FINANSIJSKE OBAVEZE ZA SPROVOĐENJE KONVENCIJE

Pristupanje Konvenciji ne stvara finansijske obaveze za Republiku Srbiju, pa nije potrebno obezbediti sredstva u budžetu Republike Srbije.